

Ahval, 1 Temmuz 2019

İmamoğlu'nun kazanması bir yana, Erdoğan'ın yenilmesi ne anlama geliyor? Kötü gidişin sonu tabii ki değil, böyle hoş bir sonun başlangıcı olduğu da kesin değil. Emin olabildiğim, bir değişikliğin olabileceğinin işaretini görmüş olduğum ve böyle bir beklentinin çok hoşuma gittiğidir.

Uzun sürede düze çıkılacağına hep inandım ama "uzun süre" aslında bir karamsarlık içerir. Bilinen söze göre uzun sürede hepimiz ölmüş olacağız! Ben daha çok yakın süre ile bilemediniz, orta süre ile ilgilenirim. Zaten yaşım icabı başka türlü düşünmek de pek olanaklı değil, gülerler insana!

Önümüzdeki yakın sürede sıkıntılar hâlâ yaşansa da bu sıkıntılar sıkıntıya neden olanlar tarafından da yaşanacak. Sıkıntının nedeni olanların uykusu kaçtıkça ben daha rahat

uyuyacağım. Bunda biraz garez ve kindarlık seziyorsanız, yanılmıyorsunuz. En azından ben işkencecimle empati yapamıyorum. Başka türlüsü belki de sapıklıktır. Veya ben gereği kadar ermiş değilimdir; ama halimden memnunun, bu kadar ermişlik olmasa da olur diyorum!

İnsanlar ne bilgisayar gibi mantıklı ve duygusuzdur, ne profesyonel psikolog gibi hastasına mesafelidir, ne de sosyolog gibi çevresinin sade gözlemcisidir. Duygular taşıyan sıradan insanız aynı zamanda. Ve kutuplaşmanın izlerini taşıyoruz içimizde. Ben de, en azından şu an bu izlerin hoş yanını yaşıyorum. Örneğin, oh canıma değsin diyorum. Çünkü ben bu durumun, yani kutuplaşmanın en az sorumlusu olanıyım.

Kutuplaşma toplumun birliğini bozar. Böyle bir çerçevede altta kalanlar acı çeker. Arada sevinme fırsatları doğar. Haset deyin isterseniz veya kuyruk acısı veya öç alma duygusu veya Allahtan bulasın bedduası veya hak yerini buldu algısı… Sonunda insan biraz rahatlar gibi bir duygu yaşar. Böyleyim bu günlerde.

Başka şartlar altında olsa belki utanır bu duygularımı gizlerdim. Ama bunca insanın ahını alanlar gözümün önüne geldikçe “başkaları utansın” diyorum. Bugün gök daha berrak olmuş gibi, yağmur aklıma bereketi getiriyor, hastalık da artık geçici, yaşlılık doğal, bozulan buzdolabı da kolay tamir edilir bir şeydir. İyimserlik mi, nedir bu? İşte kutuplaşmanın bir iyi yanı: Öteki varsa ve ezilirse “biz” iyi hissederiz.

Gecenin tam karanlık olmadığını okumuştum ama bunu yaşamak farklıdır. Keşke hâlâ hapiste yatanlara, bir türlü bir araya gelemeyen aile fertlerine, işlerinden olanlara ve bile bile kasten sefalete terk edilenlere bu iyimserliğimden birazını aktarabilseydim. Onlar günlük sıkıntılarının içinde şu an. Yani bir belediye seçimi yetmiyor tabii ki onlara ve bu da aklımdan çıkmıyor. Şimdi sevinme zamanıdır ama bunları da düşününce tam olamıyor bu: Tam aydınlık değildir gündüz!

Ne kadar sürer sevincim? Bildiğim, zamanla yeni şartlara alışır insan, doğal sayar çevresini ve doğal olana ne sevinir, ne üzülürüz. Yeni beklentileri olur ve rutine dönüşür günlük yaşamı. Zamanla bu sevinç azalacak, yerini geleceğin arayışı ve bilinmezliği alacak. Ama olsun, en azından uzun zamandır hasret kalmıştım arkadaşlarımın gülümsemelerine. Paylaşabildik bazı mesajları, şakaları, fıkraları, iyi geldi.

Bütün bunlardan geriye ne kalacak acaba? 23 Haziran nasıl hatırlanacak? 19 Mayıs veya 14

Mayıs gibi olumlu olarak mı acaba? Hatırlanacak mı? Yoksa devamı gelmeyecek mi? 27 Mayıs (2013) ile bir arada anılacak mı? Devamı yakın gelecekte mi gelecek yoksa orta sürede mi? İşte bu tür sorulara pek önem vermeme modundayım.

Şimdilik bir süre böyle olsun, bir kazadan kıl payı kurtulan insanın bir süreliğine nefes alması için oturup sakinleşmesi nasıl bir ihtiyaçsa, öylesine bugünlerde her olanağı düşünmesek diyorum. Birileri nasıl olsa yakında yeni sıkıntıları hatırlatır nasıl olsa. O güne dek bir ara olsun bu günler.

Olumlu hoş duygularımla öte uçtaki karamsar düşüncelerim bir süre dengelenmese de olur herhalde. Yakında yeni yokuşlara yöneldiğimde bugünkü bu duygularımı hatırlar, derman olurlar diye düşünüyorum. Aslında, duygularım bütünüyle duygu değil, mantığımla beslediğim bir iyimserliktir. Çünkü yarın bu umutlu duyguya yeniden çok ihtiyaç duyacağımı adım gibi biliyorum.

Ahva l